

ЗА РАЗГОВОРНИТЕ МАРКЕРИ И УСТНАТА КОМУНИКАЦИЯ

Йовка Тишева
(София, България)

В статията се дискутират някои параметри на отношението между разговорното и устното общуване, като особеностите на разговорната реч се съпоставят с прояви на официална подготвена устна комуникация. Анализите са част от работата по проекта *Изследване на модели и средства в различни речеве ситуации и сфери на общуването в съвременния български език* (ФНИ на МОМН, № ДТК 02-11/2009 г.).

В езиковедските изследвания българската езикова ситуация от втората половина на ХХ век се представя чрез проявите на две основни езикови форми (езикови формации):

– книжовен (литературен) език – използва се в художествената литература, в научното общуване и в публицистиката. Обществено-политическият живот, както и обучението в училище представят сферите и ситуациите, в които книжовният език се реализира и в писмена, и в устна форма.

– диалекти – обслужват непосредственото взаимно общуване в група или колектив, които са определени според териториални или социални принципи.

В този изследователски контекст българската устна реч се свързва с предмета на диалектологията, определян като „всички езикови прояви, всички езикови средства за общуване в определен колектив, които не влизат в обсега на литературния език” (Стойков 1993:23). Това е мотивирано и от факта, че българската разговорна реч и диалектите имат общи отличителни особености: те се реализират само в устна форма и са средство за непосредствено спонтанно всекидневно общуване.

Устната реч намира място и в оперативните анализи за установяване на равнището езиковата култура. За да отговорят на изисква-

нето за висока езикова култура, както писмените, така и устните текстове трябва да се подчиняват на кодифицираните норми. Идеята, че „нормализирането не трябва да задълбочава различията между устния и писмения език... вариантите да се приемат за еднакво книжовни и да се тълкуват като разлика между „устна“ и „писмена“ реч” (Пенчев 1980:57–58), не е водещата при оценката на средствата в устното общуване. В духа на прескриптивната традиция вариантите в речта, породени от функционални или стилистични различия, не се свързват със спецификите на устното общуване, а се определят като отклонения от нормите. Тази тенденция води до противопоставяне между книжовно и разговорно; при това в опозицията книжовното е маркирано като нормативно и правилно, а разговорното – като отклонение от нормите. Книжовният български език е официална, нормативна и престижна форма, затова е задължителен в публичното общуване и в писмената практика. Борбата за висока езикова култура обаче цели налагането му и в други сфери и ситуации: „...общуването със средствата на книжовния език в сфери, които по-рано са били обслужвани изключително от диалект, става все по-често и не се оценява като ненормално” (Лилов 1980:49).

Разширяването на употребите на книжовния език, най-вече в неговата устна форма, може да се свърже и с продължаващото действие на исторически установилата се от Възраждането тенденция към хомогенност на езиковата ситуация. В края на XIX и началото на XX век, в процеса на установяване на общонароден (национален) език, регионалните варианти, които преди това са средство и за устно, и за писмено общуване, постепенно отстъпват пред нормата и естествено стесняват употребата си. През последната четвърт на XX век тенденцията към унификация и хомогенност продължава да действа, поддържана от редица екстралингвистични фактори, вкл. и налагането на отрицателни оценки за езиковите варианти – освен неправилни, те са и непрестижни.

Очевидно е, че според наблюденията на лингвистите езиковата ситуация се характеризира с разширяване на ролята на книжовния език, а езиковата динамика трябва да доведе до неговата доминация. В този контекст съвсем закономерно мненията и оценките за езиковите формации, които се реализират в устното общуване, и по-

ициално за феномена разговорна реч, са противоречиви. Насочването на изследователския интерес към комуникацията и речта се свързва с идеите на пражките структуралисти. В българското езиковедие обаче при оформяне на концепциите за българската разговорна реч много по-силно се оказва влиянието на руските лингвисти. Така и описанието на българската устна реч се пренасят модели, разработени след анализ на състоянието в други езици, без да се отчитат специфичните особености на българската езикова ситуация, както и вариантите при реализирането на някои универсални принципи в конкретни условия. Настоящата статия няма за цел да проследи детайлно развитието на концепциите за българската разговорна реч, а това ще бъдат представени само някои от мненията по въпроса, и то такива мнения, които имат отношение към методологията на предложените по-нататък анализи.

За разговорната и за книжовната реч

Анализирайки езиковата практика, Венче Попова разглежда разговорната реч преди всичко като „устна проява на комуникативния акт“ (Попова 1980:62), която в българска ситуация може да се реализира на основата на два типа езикови системи – системата на книжовния български език и системата на диалектите. „Книжовният език, разбира се представителен, нормативен и кодифициран език на цялата българска нация, се реализира като писмен език, или *писмена книжовна реч*, и устен, или *устна книжовна реч*“ (Попова 1980:65). *Писменият книжовен език* функционира чрез текстове, които представят неговите подсистеми, или т.н. функционални стилове – научен, публичистичен, административен, разговорен и художествен стил. *Устната книжовна реч* съществува в два основни типа реализация:

– *песъщипска книжовна разговорна реч* – реализира се в устни прояви, при които се спазват нормите и кодификационните правила. Тези прояви имат репрезентативен характер и най-често са предварително тематично, структурно и езиково обмислени. Тази форма на устната реч е кодифицирана чрез правоговорните правила и се реализира в стандартизирани ситуации под формата на лекция, реч, беседа и пр.

– *същинска книжовна разговорна реч* – реализира се при непринудена, неофициална, предварително неподготвена форма на общуване между хората. За разлика от несъщинската разговорна реч, втората форма на устната реч може да се осъществи във всяка ситуация. Като част от книжовния език (а не от системата на диалектите) същинска книжовна разговорна реч е кодифицирана, но заради начина на прилагане на тези норми тя е стихийна.

За теоретичната база на настоящата статия са важни следните постановки:

– Разговорният стил е подсистема на писмения книжовен език, затова терминът не може да се прилага при описание на актуалното „живо“ речево общуване.

– Определянето на разговорната реч като „книжовна“ показва, че тя е част от книжовноезиковата формация, а не от системата на даден диалект.

– Устната реч показва различни степени на близост с двете основни езикови системи – на книжовния език и на диалектите.

Безспорните приноси на няколко поколения изследователи от Великотърновския университет дават основание да се говори за школа, развила своя концепция за мястото и ролята на българската разговорна реч в съвременната речева ситуация. Тази концепция тръгва от идеята, че изследванията на устната реч остават изцяло в полето на книжовния български език, а обектът им се проявява или като *публична устна реч*, или като *книжовна разговорна реч*. „Книжовната разговорна реч е разновидност на устната форма на книжовния език, която е предварително неподготвена, възниква спонтанно и непринудено и служи за непосредствено общуване между носители на книжовния език във всекидневния им бит.” (Русинов 1991:23). В рамките на книжовната разговорна реч съществуват две разновидности:

– *официална книжовна разговорна реч* (според Русинов) или *официално-делово-разговорна реч* (според Станева) – характеризира се с по-голямо единство на нормите и с по-ясен и отчетлив изговор на звуковете, думите и фразите. Тя се реализира в сфери на обществена дейност, традиционни за другите функционални стилове, затова може да се разглежда като устна форма на съответните стилове.

– неофициална книжовна разговорна реч (според Русинов) или битово-разговорна реч (според Станева) – използва се при битова комуникация и се отличава с по-голяма вариативност и лавинност на нормите. В най-голяма степен особеностите на тази разновидност се покриват с традиционния разговорен стил.

Тези разбирания до голяма степен съвпадат с представеното мнение на В. Попова за реализацията на разговорната реч. Това, което отличава Търновската школа, е идеята, че книжовно-разговорната реч е функционална разновидност на книжовния език, част от системата на функционалните стилове, формирала се последна в сравнение с другите функционални стилове (вж. Станева 1991:30). Поради факта, че книжовната разговорна реч следва книжовноезиковите норми, носителите ѝ са носителите на книжовния език, тоест интелигенцията (вж. Русинов 1991:28).

Такова разбиране значително стеснява полето на речевите прояви, които отговарят на критериите за разговорно, без обаче да дефинира границите или отношението между разговорната и на диалектната реч. От друга страна, промените в мястото и ролята на интелигенцията в актуалната езикова ситуация правят тази постановка доста дискуссионна. Като обект на дискусия тя се включва и в настоящата статия, във връзка с изследователската цел за параметрите на отношението между устното и разговорното общуване.

За разговорната реч и нейните особености

Може да се твърди, че актуалните изследвания на българската разговорна реч вече са преодолели нормативистичния подход и не се занимават с установяване на ненормативното, на отклоненията и грешките от книжовната норма. Прилагането на методите на социолингвистиката и на лингвистичната прагматика, наред с използването на надеждни бази данни са сред причините за развитие на изследователската парадигма. Като основно средство за реализиране на неофициално неподготвено общуване, най-често с пряк контакт на участниците в речевата ситуация, разговорната реч не се проявява, както често се твърди, в избора на определени лексикални модели (разговорна, колоквиална, груба или стилистично непрестижна лек-

сика). Натрупаният изследователски опит (вж. например публикациите на www.bgspeech.net) показва, че на всички езикови равнище разговорната реч има свои особености, които я отличават както от нормативната книжовна реч, така и от диалектите и груповите говори. Тези специфики са надрегионални, наддиалектни, тоест регистрират се на различни места от езиковата територия. Проявата им не е резултат от диалектни влияния, а се активира от ситуациите на спонтанно неофициално общуване.

Особености на фонетично равнище:

– елизии, елипси и синкопи – системно съкращаване при формите на някои местоимения и глаголи *тва, кво, квото, нашто, тряба, тряа*; изговор на частицата за бъдеще време *ше, ш*

– удвояване на предлозите *с* и *в* независимо от това каква е думата след тях

– изговор на определени граматически морфемии: определителния член за ж.р. ед. ч. при съществителни на съгласна (който е под ударение!) – *радосттЪ, пощтЪ, песентЪ*; глаголните окончания: за 1. л. мн. ч. сегашно време при глаголи от 1. и 2. спрежение *-ме* вместо *-и*; глаголните окончания за 1 л. ед.ч. и в 1, 2 и 3 л. мн.ч. аорист *-ах/-ях* вместо *-ох* – *дадах, прочетахме, отидяха*

Други фонетични особености, регистрирани с разговорното общуване, като например екане – *нема, бехме* или свръхякане – *изпяли, спряли*; дейотация – *тоа, онаа, вьвръ, мислат, учителъ*; промяна на мястото на ударението – *д̀неси, ходи́л*; редукция на *е* в *и* – *зилеи, тиливизийъ*, са проява на диалектни влияния. Освен че показват устна спонтанна реч, те добавят и регионална идентификация на говорещите, затова не могат да се приемат като маркери на разговорната реч в „чист вид“.

Морфосинтактични особености:

– засилена употреба на лични местоимения подлози, в резултат на което се оформят двусъставни вместо едносъставни определенолични или елиптични изречения:

(1) били се уговорили (Н) аз викам няма проблем аз ням работа/ викам ш се кача горе ше гледам детето/ но тя първо ми се разсърди/след тва като я карах нали така и така тя вика / а нали утре щяхме да ги каниме не знам си какво не знам си шо и ся кат се качих горе тя вика аз няма да излизам

При това особено засилена е употребата на личното местоимение за 1. л. ед. ч., което води до постоянно насочване на вниманието към говорещия, „егоцентричност” на изказването, маркирана и с граматически средства:

(2) Б: да/ ма аз ти казвам аз съ възхищавам [на такива хора] (Н)

В: (Н) аз съм труден от гледна точка на това че (Ф-ъ-ъ) аз съм по афиф работа/в смисъл аз не моа се сърдъ мноо/ мноо не моа така+

Б: аз толкова трудно казвам не че [направо] не мога да се понасям

– конкуренция между местоимения от различни групи или между форми в рамките на една група местоимения:

(3) И: кво/ и начи госпожо/ аз нали шот чакъм баща ми/ шот баща ми чакъм (Н)

братовчедка ми, децата й католици си ги направи

– конструкции за изразяване на неопределеност или интенцификация:

(4) тва момиченцето е добричко такова; и тя нали надменна някаква такава; да си сеа на някое такава екзотично островче; вликам и там гледам всичките някакви такива // абе никой не познавам

– обобщаване на *дето* като универсален релатив:

(5) [гоя човек дето миналия път] като бях и аз със него (жжж-носочва А) при теб в офиса дойде със кембъла / той ли е марио?

хората възрастните дето разчитаха на тая крава; след време ше има хора дето ше надигнат глас

– засилена употреба на *като* в подчинени обстоятелствени изречения за време:

(6) ше мисля като ми дойде рождения ден; или съм на крайности начи ноо трудна/тя аз кат й се обадих и викам бе/поканиха ни; дет ся беше в офиса аз кат през прозореца кат говорех

– удвояване на аргументи:

(7) Не/ не/ не мога да оставя: тя първо Стела трябва да е тука не мога да оставя Стефан; а те другите понеже са аматьори такиъ и: прайът/ пу идин два кунцертъ и съ утказвът+//; ми те вече викам студентките започнаха да идват и тя какви студентки

При допълнението се прилагат както моделите на граматикализираното удвояване (в безлични изречения), така и на прагматично мотивираното удвояване:

(8) ас таз баба на живо не съм я виждала; ама него постоянно го канят на разни презентации; ас го пуснах въвф едната стая шот ас и без тва не ми трява на мене за нишу

При удвояване на допълнението може да се стигне и до „изравняване” на аргументи – изпадането на предлога *на* от фразата в позицията на непрякото допълнение води до формално й съвпадане с фразите, изразяващи пряко допълнение. В такива случаи удвояването на допълнението е компенсаторен механизъм за преодоляване на „омонимията”, тъй като на практика само клитиките поочказват какъв е видът на допълнението:

(9) него пуфи ли му викат; мен езиците ми харесват; Жоро му е неудобно

тези хора помагаме ли им

Наблюдават се и редица особености, свързани с организацията на репликите в разговорните текстове. Поради линейният характер на речта и неподготвеността на изказванията словоредните модели (свързани с мястото на аргументите спрямо глагола) показват голяма вариативност – преместване на допълнението пред глагола; подлог във финална позиция и под. Незавършените изказвания, фалстартовете и корекции са типично явление за устната неподготвена реч. Размяната на реплики в диалога невинаги протича с плавна последователност и това води до „съавторство” (довършване на реплика на говорещия от този, който взема думата след него) или застъпване на реплики (едновременно говорене на двама или повече участници в комуникацията). Началото или краят на диалога, вземането на думата, промяната на темата могат да се означат чрез т.н. рамкови конструкции (въвеждащи или приключващи елементи).

Натрупаният опит в изследването на разговорната реч позволява да се направи обобщението, че спонтанното устно общуване притежава свои системно проявяващи се характеристики, които могат да се определят като маркери за разговорност (за неподготвено спонтанно неофициално общуване). Идеята за включване на нови обекти и ситуации, в които протича устната комуникация, обедини

работата на учени от Катедрата по български език, ФСФ, СУ и други институции е отражение в проекта *Изследване на модели и средства в български речеви ситуации и сфери на общуването в съвременния български език* (финансиран от ФНИ на МОМН, дог. № ДТК 02-11/1990 г.). Една от целите на проекта е да се разширят знанията за устното общуване, като наред с битовото общуване вниманието се насочва към общуването в официална среда, с различен тип отношение между участниците в комуникацията (със или без социална дистанция), общуване по широк кръг теми (извън битовата сфера) и различна степен на подготвеност на говорещите по тях.

За езиковите средства в подготвеното официално общуване

Наблюденията върху някои особености на устната комуникация, представени в настоящата статия, се основават на корпус от интервюта от предаванията „Преди всички“ и „Неделя 150“ по програма *Хоризонт* на Българското национално радио. Представителността на медията и проблематиката на разговорите определят ситуацията на общуване като официална и подготвена, като при това между участниците има дистанция (слаба степен на познатост; йерархични отношения и т.н.). Такъв тип общуване предполага използването на езикови средства, близки до кодификационната норма (пълно произносителен стил, несъщинска или официална книжовна разговорна реч), както и ниска степен на употреба или пълно отсъствие на елементи, присъщи на спонтанното битово общуване (посочените по-горе маркери за разговорност). Проверката на тази хипотеза е направена чрез наблюдения върху начините и средствата за оформяне на начало на репликата. Изборът е мотивиран от факта, че в тази позиция се разполагат едни от най-ярките показатели на разговорност – прагматичните частици.

В статията си „Организация на репликата в съвременната българска разговорна реч“ Искра Ликоманова (1988) представя систематизирано начините за сигнализиране на начало: чрез включване на частици (*е, де, бе*), на съюзи (*ама, а, еми, ема, ма*), на лексикалните сигнали (*чакай, слушай, просто*) или местоимения

(то, това). С изключение на местоименията, които са част от структурата на изречението – експлетивен подлог или прономинализатор всички останали сигнали за начало на реплика попадат в групата на прагматичните маркери. Като подчертано разговорни, те би трябвало да не се използват при официалното представително общуване между журналистите и техните събеседници. Данните от корпуса обаче показват, че това очакване не се потвърждава. И в официалната институализирана ситуация, подобно на спонтанното всекидневно общуване, говорещите използват разговорни маркери, за да означат началото на своето изказване. Очаквано най-често с тази цел се използва частицата *ами* и вариантите ѝ *еми*, *ми*. За останалите групи въвеждащи елементи картината е значително по-пъстра. Частиците свързани с изразяване на категорично отрицание или пренебрежение – *де*, *бе*, *абе*, *ама*, *ма* не се срещат в анализирания корпус. За сметка на това официалното общуване развива свои модели за противопоставяне с помощта на противопоставителните съюзи *но* и *обаче*, обикновено в комбинация с лексикални средства за изразяване на съгласие: *да*, *но...*; *да*, *обаче...*; *да*, *така е*, *но...* Сред лексикалните сигнали за начало доминира *вижте*, употребен самостоятелно или в комбинация с частици или противопоставителни съюзи. Типичен за разглежданата ситуация се оказва и маркерът за начало на реплика *значи*. Лексемата не въвежда изречения за последица или заключение или присъединени пояснителни конструкции, затова не може да се определи като съюз, а като част от системата на прагматичните маркери, по-специално на маркерите за организация на дискурса.

Всяка от посочените групи въвеждащи елементи се нуждае от самостоятелно проучване. Тук ще бъде предложен по-подобен анализ само на частицата *ами* като сигнал за начало на реплика при официално общуване, употребена изолирано, в отделна реплика, както е в (10) и (11), или в няколко последователни реплики на един и същ говорещ, както е в (12):

(10)¹ Ж: Какви са тези лица / какво разказват / какви истории има във снимките

¹ В примерите с Ж се обелязват репликите на журналистите, а със С – на интервюираните.

С: *Ми* / различни / примерно младите хора всичките млади хора / въпреки че жените ходят с техните традиционни облекла / всичките ходеха хванати за ръка

(11) Ж: Какво / става наесен според вас?

С: *Ами* интересното наесен ще бъде отново около БСП

(12) Ж: Дали обаче сега като: /виждаме какво се случи със партията които/ участваха в тази тройна коалиция/ можем да кажем/ кой даде най-голямата жертва?

С: *Ами*: / на пръв поглед най-голямата жертва е НДСВ / защото

Ж: не е в парламента

С: моля

Ж: защото не е в парламента?

С: защото не е в парламента / (...)

Ж: А що се отнася до ДПС (а:) / като следите партията сега и поведението ѝ в парламента // каква е вашата оценка (тъ:) ДПС е ли опозиция на сегашното управление / или?

С: *Ми* според мен ДПС категорично е опозиция (...)

М. Врина (1999) твърди, че в устната реч *ами* се употребява с фатична функция, като паразит и помага на говорещия при търсене на подходяща дума или израз. Познанията на събеседника по темата на разговора (той е политолог и политически анализатор) предполагат подготвеност и систематичност на отговорите му, ето защо употребата на *ами*, *ми* вероятно трябва да се мотивира по друг начин. И в двата случая въпросите на журналиста са конкретни и изискват точен и еднозначен отговор. Събеседникът обаче добавя към фактологичната част на отговора си и още един момент – подчертава, че не претендира за обективност (*Ами*: / на пръв поглед...; *Ми* според мен...). Така частиците стават маркери за комуникативна неадекватност в диалога (нежелание да се даде директен отговор, отлагане на отговора, дистанциране и т.н.):

(13) Ж: Можем ли да ги идентифицираме / това са хората / от над / средната класа / под средната класа / най-бедните / или мислещите?

С: *Ами* (а:) някои социологически проучвания показваха / че това са действително / (а:) активните хора

Пример (13) е показателен, че частицата *ами* не е средство за запълване на пауза и печелене на време за обмисляне на репликата, защото за тази цел събеседникът използва т.н. филтри, означени тук със знака (а:). Подобно на употребите в (10)–(12), и тук началното *ами* показва стратегията на говорещия за избягване на директния отговор и за дистанциране от съдържанието на изказването. С такава функция *ами* се употребява и в разговорната реч (вж. Тишева, Хауге 2001).

Ако репликата на журналиста не е оформена като въпрос, а съдържа коментар или продължение на изказано твърдение, много често събеседниците използват *ами*, за да подчертаят, че съобщават нещо известно, очевидно, или нещо, което е логично следствие от съдържанието на предходния контекст или от пресупозициите на участниците в комуникацията:

(14) Ж: Но този въпрос / се състои //... (Н) ... стои

С: *Еми* разбира се / в крайна сметка / то няма да може 100% от хората да са / грамотни и: / със много голяма култура / но въпроса / те може и 5% да са / въпроса е дали те ще дърпат обществото напред / или пък

Ж: Добре ама ама сме си / балканци / Югоизточна Европа

С: *Еми* това е въпрос на историческа съдба

Ж: Южна Европа както

С: *Еми* това има и

Ж: Средноевропейска държава

С: *Ми*: не знам / за този географски

Ж: Географски не може да се вместим

Системната употреба на *еми*, *ми* от събеседника като прагматичен маркер за тълкуване на съдържанието на изказването в по-широк контекст (напр. пресупозициите, че фотографът не се разделя с фотоапарата си и зависи от него) се допълва и от начина, по който е структуриран текстът след частиците. Журналистът не е задал въпрос, нито търси потвърждение или отрицание по повод на изказването си от страна на събеседника. Събеседникът обаче тълкува предходната реплика като стимул за изразяване на отношение (приемане или отричане на твърдението) и затова използва отрицателната частица или наречieto *сигурно*:

(15) Ж: За шест дни аз не си представям че гледаш света

и *ами* обектива

С: *Ми* не даже в смисъл някои неща не ги кат не съм със

фотоапарата някак си не ги виждам добре не знам това е може би

Ж: Това е някаква зависимост

С: *Еми* сигурно ма е хубава зависимост щот се виждат мноо
убаво през обектива всичките неща или аз така ги виждам не знам

Ж: Ако не е до тебе фотоапарата ...

С: *Ми* не аз нямам такъв случай

Поради спецификата на ситауцията и ролята на журналистите
и развитие на разговора отношение към предходна реплика обик-
новено се съдържа в репликите на събеседниците. При начално *ами*
то варира от съгласие до несъгласие, но рядко стига до противопоста-
вление, затова в анализирания примери по модела на (16) са единични:

(16) Ж: Намекват че чиновниците си тръгват рано от работа
и тръгват към морето ли и заради тях е направена тази заповед ли

С: *Еми еми* извинете безработните нямат пари да отидат до
морето хората които работят в частния бизнес работят при определен
стриктен работен ден ...

Сред анализирания примери за реплики с начално *ами* няма
такива, в които частицата е сигнал за смяна на темата. Това може
да се обясни отново със спецификата на речевата ситуация и формата
на общуването – темите са предварително зададени и коментирани,
и преходите между тях се правят от журналистите. В редки случаи
може да настъпи смяна на ролите:

(17) С: Много повече ми харесват нали като са изкопирани (...)

Ж: *Ами* то е като разликата да гледаш един филм / на малък
скран и в киносалон

С: Да така с / обаче знаеш ли че / като отваряш тая тема / аз
примерно сега не обичам да ходя на кино

Посмането на водещата роля от събеседника, който започва
нова тема, се допълва и от иначе нетипичната за речта на журна-
листите начална реплика с *ами*. С изказването си той изразява съгла-
сие с предходната реплика, като потвърждението е зададено чрез
включване на (общо)известна информация.

Представените примери показват, че разговорните маркери *ами*, *еми*, *ми* са част от езиковите средства и при подготвено официално общуване. Чрез тях говорещият насочва слушателя как да декодира или тълкува изказването, в какъв контекст да направи това тълкуване, за да достигне най-точно и бързо до вложеното послание или комуникативна цел. Наред с това трябва да се отбележи, че в групата на маркерите за начало на репликата се наблюдава специализация на езиковите средства. Прагматичните частици, употребени в начална позиция, са с различен статут и фреквентност при официална и неофициална комуникация. Елементите, които се употребяват по един и същ начин и при подготвено официално, и при неподготвено неофициално общуване, би трябвало да се разглеждат не само като маркери на разговорната, а на устната реч, на устната комуникация. Маркери като разгледаната тук частица *ами* показват формата на общуването, а не средата или сферата, в която то протича. В този контекст разликите между официалното и неофициалното могат да се определят чрез фреквентността, с която се използват средства от една и съща група, в случая групата на прагматичните частици.

БИБЛИОГРАФИЯ

Врина 1999: Врина, М. Експресивните частици в българския език. В. Търново.

Ликоманова 1988: Ликоманова, И. Организация на репликата в българската разговорна реч.// *Български език*, № 6, 525–528.

Лилов 1980: Лилов, М. Книжовният език като средство за изграждане на национална култура.// *Проблеми на езиковата култура*. С., 48–56.

Пенчев 1980: Пенчев, Й. Езикова норма и езикова структура.// *Проблеми на езиковата култура*. С., 57–60.

Попова 1980: Попова, В. За разговорната реч и нейната норма.// *Проблеми на езиковата култура*. С., 61–67.

Русинов 1991: Русинов, Р. Етапи във формирането на българската книжовна разговорна реч.// *Проблеми на българската разговорна реч*, кн. 1. 22 – 29.

Станева 1991: Станева, Хр. Книжовно-разговорната реч и другите функционални стилове в СБКЕ.// *Проблеми на българската разговорна реч*, кн. 1, 30–37.

Стойков 1993: Стойков, Ст. Българска диалектология. С.

Тишева, Хауге 2001: Тишева, Й., Х. Р. Хауге. Съюзи за противопоставяне във функцията на прагматични частици. // *Проблеми на българската разговорна реч*, кн. 5, 242–252.

ON COLLOQUIAL MARKERS AND SPOKEN COMMUNICATION

Yovka Tisheva
(Sofia, Bulgaria)

The main topics of the article are the parameters of the relation between colloquial and spoken (oral) communication. The characteristics of Colloquial Bulgarian are compared with language tools used for formal communication. The analyses presented here are part of the project “Models and Tools for Spoken Communication of Contemporary Bulgarian language” (Scientific Fund, Ministry of Education, № ДТК 02-11/2009 г).